

Arrest

nr. 152 845 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Oeigoerse afkomst, geboren in de Volksrepubliek China (VRC). U verkreeg in het jaar 2000 in Kazachstan de Kazachse nationaliteit. Sindsdien bezat u een Kazachs paspoort en u verloor de Chinese nationaliteit. U verklaarde dat u in Kazachstan zaken deed met iemand van de staatsveiligheid en dat u door uw commercieel succes problemen kreeg met de Kazachse autoriteiten. Uw vrouw belandde mede daardoor in 2013 in de gevangenis. Omdat ook u sinds 2012 zou worden gezocht in Kazachstan, verliet u Kazachstan in juli 2014, met uw eigen paspoort en samen met uw drie kinderen. U reisde naar Frankrijk van waar u naar België kwam waar u op 22 juli 2014 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een oud Chinees paspoort voor en een attest van de Oeigoerse gemeenschap in België.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in eerste instantie op ernstige wijze de Belgische asielinstanties hebt willen misleiden, hetgeen reeds afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Uit bepaalde informatie in het administratieve dossier, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Kazachs paspoort en dat u met dat paspoort een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor Frankrijk. U hebt deze informatie echter in eerste instantie verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nog steeds de Chinese nationaliteit had (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS en gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.4). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u hebt er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid, ook al hebt u, na confrontatie, toegegeven dat u inderdaad over de Kazachse nationaliteit beschikte. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dit geldt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en uw broer reeds jarenlang in België verblijven (sinds de jaren '90) en ook via een asielaanvraag hier een verblijfsrecht en later de Belgische nationaliteit kregen. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, des te meer er nog andere redenen zijn om te twijfelen aan uw relaas.

Ten eerste legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer dat uw asielrelaas, dat zich afspeelt in Kazachstan, zou kunnen staven. U werd gevraagd naar uw Kazachs paspoort, maar u legde dit niet voor. Meer zelfs, u legde er incoherente verklaringen over af (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.8). U verklaarde eerst dat u het had weggelegd, dan dat u het had weggegooid, dan dat u het in stukken had gedaan om dan weer te verklaren dat u het had weggegooid. Dat u blijkbaar weigerachtig bent uw Kazachs paspoort voor te leggen, doet vermoeden dat u bepaalde informatie in dat paspoort wil achterhouden voor het CGVS. Andere stukken legde u evenmin voor en tot op heden heeft het CGVS ook geen enkel stuk meer van u ontvangen dat uw relaas zou kunnen staven.

Ten tweede legde u incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen af betreffende dat asielrelaas. U verklaarde dat u zaken deed met iemand van de staatsveiligheid en dat u, omwille van commerciële successen, problemen ondervond met de Kazachse overheid. Maar u hebt op geen enkele wijze volledig en concreet aangehaald wat er in Kazachstan allemaal gebeurd is. Ondanks de herhaalde vraagstelling om, na uw pogingen de asielinstanties te misleiden op basis van een voorgehouden Chinese nationaliteit, uw ware verhaal te vertellen, bent u steeds zeer vaag gebleven. Meermaals werd u er op gewezen dat u moest vertellen wat er echt gebeurd is, maar ofwel bleef u op die vragen stil, ofwel gaf u een vaag en incoherent antwoord (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.6-13). Zo situeert u die problemen in 2004 en 2005 toen u zaken deed, zakenreizen ondernam en nog werkte (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.6-7, 8 en 12). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u pas zoveel jaren later in 2012, vanaf wanneer ze u zouden zoeken, en november 2013, sinds wanneer uw vrouw in de gevangenis zit, concrete problemen kreeg. Zo verwees u wel eens naar een krant waarin het verhaal van uw vrouw zou staan, maar liet u na om die voor te leggen of gegevens te geven (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.9). Zo verklaarde u dat uw vrouw in de gevangenis terecht kwam omwille van problemen na afloop van uw zakendoen (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.6-7). Maar later verklaarde u dat ze problemen kende omwille van politieke redenen, zijnde een discussie rond een vorm van kinderbijdrage (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.10).

Ten derde verklaarde u in Kazachstan te worden gezocht door de autoriteiten sinds 2012. En toch blijkt dat u nog over uw paspoort kon beschikken, uw vrouw kon bezoeken in de gevangenis, persoonlijk in de rechtbank aanwezig zou zijn geweest bij de veroordeling van uw vrouw en u vanuit de VRC na een reis begin 2014 terugkeerde naar Kazachstan (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.6-13). Gezien uw verklaringen over uw reis en aanwezigheid in gevangenis en rechtbank, is het in geen enkel geval geloofwaardig dat u in Kazachstan zou worden gezocht door de autoriteiten. Daarop gewezen kon u enkel vaag verklaren dat u geld gaf en kon ontsnappen, hetgeen geen afdoende of aannemelijke uitleg is voor zulke zaken (zie gehoorverslag CGVS 27/01/2015 p.11). Indien u werkelijk zulke problemen

kende in Kazachstan is het in geen geval aannemelijk dat u begin 2014 zelf nog met uw eigen paspoort naar Kazachstan terug reisde vanuit de VRC.

Volledigheidshalver merkt het CGVS op dat u op geen enkele wijze aan de asielinstanties hebt doorgegeven dat u omwille van uw etnische Oeigoerse afkomst problemen kende in Kazachstan. Evenmin hebt u ergens aangegeven dat uw afkomst voor problemen zou kunnen zorgen bij een eventuele terugkeer naar Kazachstan. U hebt zelfs helemaal geen enkele melding gemaakt van problemen die gebaseerd zouden zijn op uw etnische afkomst als Oeigoer. De door u aangehaalde problemen, voor zover die geloofwaardig zouden zijn, vinden hun grond in jaloezie als gevolg van commerciële successen, zonder meer.

Ten slotte merkt het CGVS nog op dat de situatie van uw moeder en broer, die volgens u in België het statuut van vluchteling verkregen in de jaren '90, geen afbreuk doet aan bovenstaande beslissing. Immers, het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. Aldus dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld op eigen merites. Aangezien u over de Kazachse nationaliteit beschikte en, volgens uw verklaringen, uw moeder en broer destijds niet, is er bovendien een wezenlijk verschil dat een andere beoordeling van de asielaanvragen kan staven.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw oud paspoort geeft aan dat u vroeger de Chinese nationaliteit had. Het attest van de Oeigoerse gemeenschap verwijst naar de situatie van Uyguren in de VRC en zegt niets over uw situatie als Kazachs staatsburger.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij in eerste instantie op ernstige wijze de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden, stelt verzoekende partij dat zij bij haar aankomst in België het verkeerde advies had gekregen om haar Kazachse nationaliteit te verbergen, daar zij anders geen internationale bescherming zou krijgen. Uit angst heeft verzoekende partij deze raad opgevolgd. Verwerende partij dient rekening te houden met de specifieke kwetsbaarheid van asielzoekers die niet steeds op de hoogte zijn van de asielprocedure. Deze oorspronkelijke leugen over haar nationaliteit betekent geenszins dat evenmin geloof gehecht kan worden aan haar asielrelaas. De analyse van haar geloofwaardigheid dient volgens verzoekende partij gebaseerd te zijn op haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Daar waar verzoekende partij stelt dat zij bij haar aankomst in België het verkeerde advies had gekregen om haar Kazachse nationaliteit te verbergen, bemerkt de Raad evenwel dat aan verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 augustus 2014 de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst, voorafgaand advies). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. De vaststelling dat verzoekende partij het feit dat zij over de Kazachse nationaliteit beschikte verzwegen heeft, en hierover zelfs heeft gelogen, en dit pas toegaf nadat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 januari 2015 geconfronteerd werd met bepaalde informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij in het bezit is geweest van een Kazachs paspoort en dat zij hiermee een visum heeft aangevraagd en ook heeft verkregen voor Frankrijk, ondermijnt wel degelijk op fundamentele wijze de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij. Verder benadrukt de Raad nog dat deze vaststelling tevens dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, met name de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegde dat haar asielrelaas, dat zich afspeelt in Kazachstan, zou kunnen staven, de vaststelling dat verzoekende partij incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende dat asielrelaas en de vaststelling dat verzoekende partij beweerde in Kazachstan te worden gezocht door de autoriteiten sinds 2012 terwijl blijkt dat zij toch nog over haar

paspoort kon beschikken, haar vrouw kon bezoeken in de gevangenis, persoonlijk in de rechtbank aanwezig zou zijn geweest bij de veroordeling van haar vrouw en zij vanuit de VRC na een reis begin 2014 terugkeerde naar Kazachstan.

2.2.4.1. Verzoekende partij is van mening dat haar asielaanvraag geenszins zorgvuldig werd geanalyseerd, hetgeen geïllustreerd wordt door het zeer beknopte feitenrelaas in de bestreden beslissing. Verzoekende partij stelt dat haar gehoor beperkt was, dat geen details werden gevraagd en dat zij niet geconfronteerd werd met zogenaamde tegenstrijdigheden en vaagheden in haar asielrelaas. Verder bevat haar verzoekschrift nog een uiteenzetting van haar problemen in Kazachstan.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 januari 2015 herhaaldelijk gevraagd werd, na haar pogingen de asielinstanties te misleiden op basis van een voorgehouden Chinese nationaliteit, haar ware verhaal te vertellen en uiteen te zetten wat er precies in Kazachstan allemaal gebeurd is. Evenwel bleef zij op deze vragen stil, ofwel gaf zij een vaag en incoherent antwoord (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 6-13). Waar verzoekende partij bemerkt dat haar gehoor beperkt was en dat geen details werden gevraagd, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig. Aan verzoekende partij werd herhaaldelijk de kans gegeven om haar ware verhaal uiteen te zetten, doch bleef zij uitermate vaag en heeft zij op geen enkele wijze volledig en concreet aangehaald wat er in Kazachstan allemaal gebeurd is. Het beknopte "*Feitenrelaas*" in de bestreden beslissing is dan ook te wijten aan verzoekende partij zelf. Verder is de Raad van oordeel dat het *post-factum* op concretere wijze toelichten van haar problemen in haar verzoekschrift onder de titel "*uiteenzetting van de feiten*" ten zeerste laattijdig is en allesbehalve kan overtuigen.

Betreft de kritiek dat verzoekende partij tijdens haar gehoor niet geconfronteerd werd met haar tegenstrijdige en vage verklaringen wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*" De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "*Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*" (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12. waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat haar moeder en haar broer in België als Chinese staatsburgers erkend werden als vluchteling en ondertussen de Belgische nationaliteit hebben, maar dat verwerende partij op generlei wijze onderzocht heeft of verzoekende partij een vrees voor vervolging heeft omwille van haar Chinese afkomst of omwille van de problemen die haar familie heeft gekend, is de Raad evenwel van mening dat door verwerende partij in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat iedere asielaanvraag individueel wordt onderzocht en beoordeeld op eigen merites en dat aangezien verzoekende partij over de Kazachse nationaliteit beschikte en, volgens de verklaringen van verzoekende partij, haar moeder en broer destijds niet, er een wezenlijk verschil is dat een andere

beoordeling van de asielaanvragen kan staven. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aan de asielinstanties heeft doorgegeven dat zij omwille van haar Chinese afkomst problemen kende in Kazachstan en dat verzoekende partij evenmin in haar verzoekschrift *in concreto* aangeeft welke problemen zij dan zou hebben gekend in Kazachstan omwille van haar Chinese afkomst.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel document of ander begin van bewijs neerlegt dat haar asielrelaas, dat zich afspeelt in Kazachstan, zou kunnen staven, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij tijdens haar gehoor gesteld heeft dat er een artikel op het internet staat over haar echtgenote. De *protection officer* heeft echter nooit aan verzoekende partij vermeld dat zij dit artikel diende over te maken. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een kopie van dit artikel (bijlage 3). Daarnaast voegt verzoekende partij omtrent haar verklaring dat zij werd afgeperst toen zij eigenaar was van een steenbakkerij en dat zij zwaargewond was geraakt nadat zij werd aangevallen een medisch attest als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 4).

2.2.6.2. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor gesteld heeft dat er een artikel op het internet staat over haar echtgenote, maar dat haar nooit verteld was geweest dat zij dit artikel diende over te maken, wijst de Raad er evenwel op dat het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 27 januari 2015 desbetreffend als volgt verliep:

“Vertel eens wat er is gebeurd, u kan niet zomaar iets nieuw verzinnen, hebt u stukken, wat is er gebeurd, voor wat zit ze in gevagnis?”

Staat in de krant

Kunt u iets voorleggen om uw verhaal te staven?

Nee

Hebt u die krant of de gegevens?

Nee” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 9). Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat haar niet gevraagd werd desbetreffend artikel over te maken. Bovendien werd door de *protection officer* zelfs een poging ondernomen om desbetreffend artikel waarnaar verzoekende partij verwijst terug te vinden op het internet (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 11), evenwel zonder resultaat.

Verder wijst de Raad erop dat het door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde artikel omtrent de problemen van haar echtgenote (bijlage 3) niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de proceduretaal toe. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling dit document niet in overweging. Daarenboven stelt de Raad vast dat op dit document *de visu* geen internetreferentie en evenmin een bronvermelding kan worden waargenomen waardoor de herkomst ervan totaal onduidelijk is.

Ten slotte wijst de Raad er op dat een medisch attest (bijlage 4 van het verzoekschrift) geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar traumata heeft opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Daarenboven dient de Raad op te merken dat het aangebrachte medisch attest een kopie betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat kopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.7.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij eerst verklaarde dat haar echtgenote in de gevangenis terecht kwam omwille van problemen na afloop van het zakendoen van verzoekende partij maar later aangaf dat ze problemen kende omwille van politieke redenen, zijnde een discussie rond een vorm van kinderbijdrage, meent verzoekende partij vooreerst dat indien hierover onduidelijkheid bestond, verzoekende partij hiermee had geconfronteerd moeten worden. Verzoekende partij verklaart vervolgens dat de problemen van haar echtgenote door beide zaken veroorzaakt werden, daar deze met elkaar verbonden zijn. Immers deden verzoekende partij en haar echtgenote zaken met machtige personen en hadden zij kennis van gevoelige informatie over deze personen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van mening dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de oorzaak van de problemen van haar echtgenote in Kazachstan, een kernelement in het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij verbond aanvankelijk de arrestatie van haar echtgenote met haar problemen na afloop van haar zakendoen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 7), terwijl zij later, nadat haar herhaaldelijk werd gevraagd te vertellen waarom haar echtgenote gearresteerd werd, dan weer stelt dat haar echtgenote problemen kende omwille van politieke redenen, namelijk een discussie rond een vorm van kinderbijdrage (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/01/2015, p. 10). Uit deze laatste verklaring blijkt nergens dat de problemen van haar echtgenote enig verband zouden hebben met het (vroegere) zakendoen van verzoekende partij. De *post-factum* verklaring van verzoekende partij dat de problemen van haar echtgenote door beide zaken veroorzaakt werden, kan dan ook geenszins overtuigen. De incoherente verklaringen van verzoekende partij omtrent de oorzaak van de problemen van haar echtgenote ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd had moeten worden met deze incoherentie in haar verklaringen, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting onder punt 2.2.4.2. waarin bemerkt wordt dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd en dat verzoekende partij bovendien de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat verzoekende partij *in casu* niet overtuigt.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 27 januari 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Oeigoers en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT